

i Ze sborových akcí

Út	19. 2.	14:30	setkání starších věkem
Út	19. 2.	19:00	ekumenická biblická hodina (P.Filipi)
Ne	24. 2.	9:30	bohoslužby (Jaromír Dus)
Ne	3. 3.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Út	5. 3.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (E.Rattay-violoncello)
Út	5. 3.	16:30	schůzka křesťanské služby
Čt	7. 3.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	10. 3.	9:30	bohoslužby (E.Čašková), rodinná neděle s hrou
Po	11. 3.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	12. 3.	14:30	setkání starších věkem
Čt	14. 3.	19:00	schůze staršovstva
Ne	17. 3.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Út	19. 3.	18:00	setkání starších věkem
So	23. 3.	9:00	do 13:00; jarní úklid kostela
Ne	24. 3.	9:30	bohoslužby - Květná neděle (E.Čašková)
Út	26. 3.	18:00	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrcce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Prosba o zapůjčení Broučků

Pro letošní Noc kostelů chystáme malou výstavu o Janu Karafiátovi, jejíž součástí by měla být i různá vydání Karafiátových Broučků.

Proto prosíme o zapůjčení této knížky z vašich knihoven. Budeme vděční za každý výtisk, který budeme moci prezentovat.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX$ 2 ϵ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangelnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

V etiopské kuchyni

Obsah

Kdo chce dál, musí se často také zastavit a zdržet	2
Mekane Yesus	5
Výstava o Přemyslu Pitte- rovi u Mar- tina	8
Jeden Pán, jedna víra, jeden křest	10
Výstava Monar- chie v Národ- ním muzeu	10
Dopis z Nového Města pod Smrkem	12
Co skrývají Osobní knihovny?	13

Kdo chce dál, musí se často také zastavit a zdržet

Kázání Ondřeje Koláře na Vinohradech 20.1.2013

Lk 2,41–52 Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když my bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli.

Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli. Pak se s nimi vrátil do Nazareta a poslouchal je. Jeho matka uchovávala to vše ve svém srdci. A Ježíš prospíval na duchu i na těle a byl milý Bohu i lidem.

Příběh, který jsme slyšeli, je v rámci evangelí jedinečný. Dovídáme se tu něco o Ježíšově dětství či dospívání, jež nám jinak zůstává zcela zahaleno. Dvě věty, které tu Ježíš pronese, jsou jeho vůbec prvními dochovanými slovy.

Není divu, že dlouhých třicet let Ježíšova života, o nichž se z bible celkem nic nedozvídáme, se záhy stalo podnětem pro zbožnou fabulaci. Jejím dokladem je třeba Tomášovo evangelium o Ježíšově dětství, které nám líčí Ježíše

skoro jako nezbedníka, neřízenou střelu, která kolem sebe trousí zázraky hlava nehlava. Svou přirozenou všemohoucnost navíc často využíval způsobem, který nebyl ani trochu bohubilý. Kromě toho, že vyráběl z hlíny vrabce a pak je oživoval, dokázal taky třeba kluka, který ho rušil při hře, proměnit v suchý strom, a na jiného mladíka se zase rozčílil natolik, že ho nechal rovnou padnout k zemi mrtvého.

A tak se i na příběh z Lukášova evangelia člověk musí dívat s trochou podezření: není to jen další tragikomická historka o zázračném dítěti, která ale s budoucím působením dospělého Ježíše nemá nic moc společného, ba dokonce je s ním přímo v rozporu?

Nejprve si povšimněme, kdy se příběh odehrává. Ježíšovi je dvanáct let, což je věk, kdy se podle židovství stává člověk dospělým ve víře. Dál sice zůstává podřízen svým rodičům, ale už na sebe bere všechny závazky plynoucí ze zákona. Puberta je dobou, kdy se člověk staví na vlastní nohy i ve své víře. Pro rodiče je proto dobou napjatého očekávání: Byla naše výchova k víře vůbec úspěšná? Nepřijde teď všechno naše úsilí úplně niče? Neodhodí dítě spolu s rodičovskou autoritou i autoritu Boží? Nebude konfirmace konečnou zastávkou, místo aby byla spíš výchozí stanicí?

Před mladým člověkem, který byl vychováván ve víře, se tak otevírá buď – anebo: buď jeho víra dozraje a stane se dospělou, anebo skončí někde na půdě mezi odloženými autičky a plyšáky. Žádná třetí schůdná možnost není. My

Sestra farářka se v lednu stala babičkou – její dceři Marii se narodila malá Kačenka. Blahopřejeme!

Nedělní škola

		Menší děti	Větší děti
3. 2.	Sk (16,16–24)+16,35–40 2.misijní cesta – Pavel a Silas ve Filipech–pokr	Jarmila	Eva
10. 2.	Sk 17,1–15 2.misijní cesta – v Tesalonice	Mirka	Čáša
17. 2.	Sk 17,16–33 2. misijní cesta – v Athénách	Filip	Helena
24. 2.	Sk 18,1–11 2.misijní cesta – v Korintě	Blanka	Zdena
3. 3.	Sk 18, 12–22 2.misijní cesta – Korint a Galio	Jarmila	Zuzka

Písnička na únor Svítá 189 – Modlitba krále Šalamouna

- jak dál s dětskou sbírkou? 27.1. proběhla schůzka – malá účast rodičů. Odhlasováno, že sbírka v nedělce bude. Nyní sbírka ve prospěch Tosary, až do června. V červnu se dohodneme, jaký bude další obdarovaný. Ve velkém sále, kde se scházíme na začátku nedělky s dětmi, bude vzadu na stole krabička s označením „Děti pro Tosaru“. Na nástěnce v hale v 1.patře bude sborová sestra aktualizovat částku, kterou jsme již „nashbí-

rali“ pro Tosaru. Pro lepší představivost dětí se může průběžně znázorňovat i počet pastelek

- Tento měsíc má narozeniny Ben Mrázik (17.2.), pokud nebude přítomen, tak mu v nedělce napíšeme přání.

- Příští schůzka 7.března 2013 v 18 hodin

Zapsala J.Raisová

dítě zpřístupňují v obrazových přílohách, čímž neobyčejně zpestřili četbu. Vhodně také při jednotlivých položkách katalogu ocitovali, co o daném díle tehdy Čapek zveřejnil v recenzi či v referátech.

Některé z knih mají razítko MUDr. Antonína Čapka, spisovatelova otce, což dosvědčuje, že starší časovou vrstvu této knihovny tvoří zděděný soubor. Stejně tak jsou tu svazky s věnováním Olze Scheinpflugové, manželce Karla Čapka, nebo tchánovi Karlu Scheinpflugovi, a také knihy s věnováním oběma bratrům Čapkům, Karlu i Josefovi. Kniha o osobní knihovně Karla Čapka prozrazuje zájmy pilného studenta Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, autora doktorské dizertace z filozofie tamtéž, redaktora Národních a Lidových novin, dramaturga pražského Divadla na Vinohradech, spisovatele a zahrádkáře, všestranně angažovaného intelektuála a scestovalého člověka, který se vždy důkladně připravoval na to, o čem psal a co tvořil.

Obdobně o svém původním majiteli

Orlovy 2013

Letošní letní pobyt táborového typu se bude opět konat v Orloveh od **18.8. do 25.8.2013**. Maximální kapacita s ohledem na možnosti tábořiště je stanovena na **55 účastníků**. Staršostvo stanovilo následující pravidla pro přihlašování: Přijímání přihlášek bude rozděleno do dvou etap – **do konce března** se přijímají přihlášky pouze od členů sboru a **od dubna** mohou podávat přihlášky i nečlenové sboru. Přihlášky budou přijímány do naplnění celkového počtu 55 účastníků, v případě potřeby bude sestaven seznam náhradníků. Je třeba,

vypovídá titul *Osobní knihovna Jaroslava Ježka*. Je trochu útlejší, ale jeho obsahem je i množství hudebního materiálu i s osobně vepsanými úpravami partitur tohoto úžasného autora. Ty přímo lákají k přehrání a odhalování odlišností od tištěné verze a třeba i z hudebních nahrávek známé podoby.

Autoři, kteří katalogy uvedených knihoven sestavili, jsou již ve finále s přípravou *Osobní knihovny akademika prof. Jaroslava Heyrovského* (první český držitel Nobelovy ceny) a pracují na dalších (Mikoláš Aleš, Emil Zátopek, Rudolf Deyl atd.). Je s podivem, kolik kompletních knihoven známých osobností se zachovalo, byť v soukromém vlastnictví, a tedy veřejnosti nepřístupné. A to by právě měla zmapovat knižní edice *Osobní knihovny*, na níž mám tu čest se také autorsky podílet hlavně fotografiemi, některými rozhovory s dědici a grafickou úpravou.

Miloš Lešikar

aby přihlášení účastníci složili do **konce dubna zálohu ve výši 1000 Kč, za dítě 500 Kč**.

Za děti, které jsou na táboře s rodiči, zodpovídají rodiče. Děti bez rodičů musí mít na starost konkrétní (předem určený) dospělý. Je možné, aby si „sborová“ rodina přibrala další dítě, které nemusí být členem sboru.

Přihlášky přijímá a eviduje sborová sestra Jarmila Raisová. Pokud by nastaly během přihlašování na tábor nejasnosti, rozhodující slovo má hlavní vedoucí tábora, již je Zdena Novotná.

dospělí křesťané jsme vlastně všichni konvertité, jen máme za sebou rozdílné obrácení: od nevíry k víře, anebo od dětské víry k víře dospělých. Obojí obrácení je ale stejně hluboké. Zůstane-li víra dětskou, je to znamení, že i člověk sám zůstal dítětem. Když Ježíš říká, že do nebeského království musíme vstoupit jako děti, jistě tím nemá na mysli neschopnost převzít odpovědnost za svůj život i život víry.

Dospět ve víře znamená přehodnotit obraz Boha, který nám vtiskli rodiče – nejen tím, co nám o Bohu říkali, ale i tím, jak se sami chovali, protože právě podle vlastních rodičů jsme si utvářeli svou představu o Bohu. Část toho obrazu snad zůstane uchována, ale leccího se musíme také zbavit a nahradit něčím jiným. Dospělá víra je připravena své představy o Bohu neustále poopravovat, neulpívat na nich, nechat se Bohem vždy nově oslovovat a překvapovat.

Dospět ve víře musel také Ježíš. V našem příběhu jej nacházíme rozkročeného mezi dvěma světy. Jednou nohou je ještě v rodičovském domě, ve zbožnosti, kterou mu Marie s Josefem svědomitě předali, v zákonem stanovených předpisech a obyčejích. K nim patří také pravidelná pouť o svátcích do jeruzalémského chrámu a účast na obětech. Ježíš se tomu všemu podřizuje, jde s rodiči i ostatními poutníky. A ani po návratu nezačne žít mladý Ježíš hned jako nezávislý náboženský hledač, který hází víru otců do starého železa. I nadále se bude účastnit poutí, budeme ho opět nacházet v chrámu i v synagogách na bohoslužbách. Bude se vzdělávat ve svatých Písmech, vést učené debaty s rabíny, bude mít v úctě Mojžíšův zákon.

Zároveň ale dvanáctiletý Ježíš vykra-

čuje ven z důvěrně známého a bezpečného prostředí a vydává se na samostatnou pouť. Na ní se bude muset vzdát mnohého, co přejal od otců a praotců, anebo tomu alespoň dá nový význam. Na místo poslušnosti rodičům nastupuje poslušnost vůči samotnému Bohu.

Pro Ježíše to nejprve znamená skutečně se vzdálit svým rodičům, odejít od nich, zůstat bez jejich dozoru, dělat si v tuto chvíli to, co on sám pokládá za správné, a zodpovídat se za své jednání jedině Bohu. Neutíká svéhlavě z domova jako marnotratný syn, aby se tam po čase s ostudou opět vrátil; nepohrdá tím dobrým, co mu rodiče dali. Hledá pouze svoje místo ve světě, tak jako každý dospívající člověk. A hledá svoje místo před Bohem. Už před ním stojí tvář v tvář, bez jakýchkoli prostředníků. V tomto hledání a nacházení ho nemůže nikdo nahradit.

Své místo zpočátku nalézá v chrámu. Stejně jako ostatní židé věří, že zde je Bůh přítomen. A zde hledá ještě dál – usedá mezi učitele a hovoří s nimi. Svým chováním sice ostatní uvádí v úžas, avšak nepůsobí jako mladí nafoukaní géniové nebo rádoby-géniové, kteří snědli všechnu moudrost světa. O povýšenosti nevychovanice z apokryfních evangelií tu není ani stopa. Ježíš nejen mluví, ale umí se také ptát a naslouchat. Nepoučuje jen, ale v pokorě se také dává poučit. V rozhovorech hledá Boha i svou jedinečnou cestu s Bohem.

Avšak své trvalé a konečné místo nakonec nenalézá v chrámu, v posvátných prostorech, naplněných tradicemi, učeností a kouřem z obětí. Jeho odpověď překvapeným rodičům zní: „Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ano, v tuto chvíli je tím místem, kde dozrává ve víře, chrám. Ale Bůh

si ho bude povolávat i jinam, na místa méně posvátná a pomazaná. Tam jeho víra bude dál zrát, bude zprubována, prodje ohněm. Bůh ho odvede na poušť, aby se tam postil a byl pokoušen ďáblem. Přivede ho k Jordánu, aby se spolu s kajícími dal pokřtít od proroka Jana. Posle ho mezi nemocné, postižené, demony posedlé. Jeho místo bude uprostřed vyvrhelů a lidí na okraji, ale i mezi bohatými a mocnými, zbožnými i bezbožnými, ba i mezi kněžími a vládci. Ale nakonec své místo najde na popravišti, mezi dvěma zločinci.

Tam všude jde totiž o věc jeho Otce. Tam musí být, i když se mu tam třeba vůbec nechce, protože to zdaleka není tak duchovně povznášející, jako sedět mezi předními učenci a debatovat s nimi. Věc nebeského Otce Ježíše oddělí nejen od jeho rodičů, ale i od jeho vlastních plánů a možnosti pokojného života.

Pro rodiče je to ovšem odloučení bolestné. Nejen, že mají pochopitelný strach, kam se jejich syn poděl. Musejí vzít na vědomí, že nyní už Ježíš není jen jejich. Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali, volá vyčítavě Marie. Ježíšova odpověď je vlastně dost příkrá: Vedle otce, který mě živil a vychoval, je tu nebeský Otec. Tu větší a zásadnější poslušnost teď dlužím jemu. Hledali jste mě v davu poutníků, ale mezitím si mě tam našel Bůh sám.

Ježíš jistě nepřestává být synem svých rodičů, ale do tohoto vztahu vstupuje nový, mnohem zásadnější vztah, který bude Ježíše rozhodujícím způsobem určovat. Dvojí otcovství tu stojí proti sobě. Rodiče poznávají, že jejich úloha pomalu končí, i když úplně nerozumějí a ani nemohou dohlédnout, co všechno to obnáší. A možná smysl Ježíšovy cesty nikdy zcela

nepochopí, tak jako ji nepochopili ani Ježíšovi učedníci.

Pouze o Marii se tu říká, že vše uchovávala ve svém srdci. Její neporozumění ji nepřivedlo k rezignaci, ale k meditaci, k dalšímu přemýšlení, otevřenému pro Boha a jeho oslovení. Snad můžeme říci, že také její víra v tuto chvíli dozrává. Také Marie se musela čemusi novému naučit. Také ona učinila další krok k dospělosti, která Bohu nepředepisuje, jak by měly věci vypadat, ale prostě nechává Boha jednat.

Sestry a bratři, netroufám si říci, že je moje víra skutečně dospělá. A tak si Ježíšovu otázku, směřovanou původně jeho rodičům, musím vztáhnout taky na sebe. Což jsi nevěděl, že také ty musíš být tam, kde jde o věc tvého nebeského Otce? Což jsi nevěděl, že zralá víra vede člověka k odstupu od sebe sama a od svých vlastních životních plánů? Což jsi nevěděl, že mnohé své představy o Bohu budeš muset nechat padnout, protože živý Bůh je překračuje?

A tak se i já musím ptát, jaké je právě teď to místo, kde jde o věci mého nebeského Otce, a kde tedy musím být i já. Přiznám se, že ne vždy vím, kde to místo je. A trochu závidím křesťanům, kteří s naprostou samozřejmostí hovoří o tom, kam je Bůh poslal a co jim přikázal učinit nebo neučinit. Je možné, že jsem namísto následování Krista někdy šel spíše po těch schůdnějších a dobře vyšlapaných cestičkách a myslel si, že jsou před Bohem správné.

Ale on nejspíš ani Ježíš hned nevěděl, kde je jeho pravé místo. Právě proto se zdržel v chrámu. Proto se ptal a hledal. Až do svých třiceti let.

Nejen na prahu dospělosti, ale ve všech časech je nám uloženo to, co dělal

Učíme se o Bohu, o duši, která se modlí, o člověku, který poznává sám sebe, a pak se také učíme o tom, co je společné všem lidem. To jsou naše 4 zájmové okruhy. Děti samy přicházejí na to, jaký je smysl určitého biblického příběhu, jaké jsou v něm postavy, co je charakterizuje, atd. . . Někdy se něco naučíme nazpaměť. Všechny děti už umějí např. Ž 23, a to je Kačce a Michalce teprve 7 let. Dohromady se taktó stmelit podařilo 5 dětí, to když nepočítáme malou Josefinku, která se většinou taky přidá, i když jsou jí teprve 3. A jak je hodná! Poslouchá a neruší. Děti mají mezi sebou velice hezké

vztahy. Přestože už někdy i panu faráři oponují, s napětím se do hodin vžívají. Nikdo z nich hodiny nebrzdí, nikdo na ně nechodí otrávený. Nikoho z nich do náboženství nemusejí nutit rodiče.

Pro vaši zajímavost Vás odkazujeme na sborové stránky: <http://nove-mesto-pod-smrkem.evangelnet.cz> Kdybyste k nám do Jizerských hor zase někdy chtěli přijet na výlet, budeme tomu moc rádi. Ubytovali bychom Vás rádi v rodinách.

Za sbor v Novém Městě p/S
Adam Balcar, farář

Co skrývají Osobní knihovny?

Do sborové knihovny nám přibyly nedávno dvě nové knížky z jedné knižní řady, která byla započata v loňském roce. Jde o tituly Osobní knihovna Karla Čapka a Osobní knihovna Jaroslava Ježka (Vydavatelství VŠCHT). V obou případech jde skutečně o autentický soupis osobních knihoven daných osobností. Knihovny zůstaly zachovány ve zcela původním stavu a na svých původních místech (ve vile bratří Čapků, kde dnes bydlí další generace rodiny Scheinpflugů, resp. v Ježkově Modrém pokoji, kde bydlel až do odchodu do Ameriky před válkou). Jsou tak veřejnosti v podstatě nepřístupné dosud.

Neřekli byste, co všechno může osobní knihovna o svém vlastníkovi vypovědět a co odhalili autoři těchto zajímavě pojatých knižních titulů. Dávají možnost každému, kdo čte oblíbeného spisovatele Karla Čapka, aby poznal, co on sám četl – respektive co měl ve své knihovně, kde

si co v knížce podtrhl, zatrhl, udělal poznámku na okraji stránky nebo výpisek na lístek papíru. Vše to, co ho při četbě zajímalo, zkrátka jak pracoval s knihou. Otvírá to jeden z pohledů do sféry spisovatelových zájmů. Významným svědectvím není jen to, co do textu knihy přičinil, ale i to, že v některém z brožovaných svazků zůstaly archy nerozřezány a tudíž jeho stránky nikdy neotevřel a vlastně nečetl.

Na samostatnou studii by vydalo, co a jak Čapkovi ručně zapsali autoři či překladatelé knih ve věnováních. Dokumentují vztahy mnoha domácích i zahraničních spisovatelů a zároveň čtenářů k Čapkovi i jeho dílu; vytušíte i zjevnou snahu, aby si jejich práce povšiml, popřípadě o ní poreferoval v novinách. Hodně prozrazují z Čapkova soukromí také dokumenty, jimiž si, jak tomu u čtenářů bývá, zakládal stránky. Najdou se tu dopisy, pohlednice, složenky i vizitky. Editoři je nápa-

Dopis z Nového Města pod Smrkem

Vážené sestry, vážení bratři vinohradského sboru,

jsme Vám velice vděční, že jste na nás i v minulém roce pamatovali s finanční podporou. Aniž bychom si o pomoc přímo řekli, sami od sebe jste opět o náš sbor projevíli zájem, přestože jsme Vám jako příhraniční sbor vzdálení. Máte svých starostí dost. Víme, že všude je život o dvou kůrkách. A právě v Praze je v mnohém ohledu velice drahý. Musíte hradit vysoké nájemné a platit za drahé pražské služby. I pražský kulturní život je zdaleka nejdražší v celé zemi a nejednomu placení v drahých restauracích se jistě nevyhnete. Přesto přese všechno jste našetřili, abyste vypomohli nejednomu malému chudému sboru. Zkrátka: vděčnost je na naší straně. Jen málo velkých sborů je tak solidárních jako právě Vy!

Novoměstský sbor je malý a má velmi

nízké příjmy. Evidujeme 124 členů. Při sčítání lidu se u nás na Frýdlantsku k evangelickému vyznání přihlásilo jen 89 občanů. Na salárech vybereme zhruba 50 tisíc, na sbírkách a mimořádných darech (i zvenčí) 60–90 tisíc. Kdybychom před lety neprodali starou polorozpadlou hospodu, kde se v poslední kazatelské stanici za havarijního stavu konaly dolnořasnické bohoslužby, neměli bychom na běžnou údržbu ani na personální fond. Žel i tyto získané peníze po 7 letech došly. Jak nám bude pomáhat ministerstvo kultury s údržbou kostela jako památky, se v tuto chvíli po schválení loňského restitučního zákona nedá říci. Proto jsme skutečně rádi za každý takový dar, zvláště pokud je nečekaný.

Za největší úspěch loňského roku považujeme znovuotevření hodin náboženství pro děti mladšího školního věku.

Ježíš. Ptát se Boha, co s námi zamýšlí. A ptát se na to také druhých, kteří třeba mají více zkušeností, pokročili na cestě víry dál, anebo nám jen poskytují jiný a čerstvý pohled na nás samotné.

Musíme ovšem počítat s tím, že nás takové hledání od mnohých lidí vzdálí – zejména od těch, kdo přesně vědí, co chtějí, a tvrdě za tím jdou. Hledání Boha, to je svého druhu zdržení. Zdržování se čímsi pro mnohé zcela zbytečným. Ovšem

kdo chce dál, musí se často také zastavit. Přesněji: nechat se zastavit a naslouchat, co pro něj Hospodin připravil.

Modlitba: *Bože, děkujeme ti za všechny pozeňnané zastávky na našich cestách, za chvíle, kdy jsme museli sestoupit na hlubinu, změnit své smýšlení a životní směr. Odpusť nám, když nerozumíme nebo nechceme rozumět tomu, co s námi zamýšlíš a otevírej nám vždy znovu uši pro slyšení tvého slova. Amen.*

Z přímlyvných modliteb, které zazněly v našem sboru

Hospodine, náš Pane nejvyšší, voláme Tě v naší přímlyvné modlitbě:

- Prosíme Tě o seslání Tvého Ducha na nás křesťany a i na ty, kteří Tě teprve hledají.
- Vděční za naši svobodu, přímlyvujeme se za klid a mír na světě, za lidi ohrožené válkami, terorizmem a bídou.
- Prosíme o Tvá pozeňnaní rodinám, aby se jim dařilo žít v lásce a vlídnosti.
- Přímlyvujeme se za děti a mládež, pro něž je dobré nalézat cesty víry a věrně v nich setrvat.

- Prosíme o Tvoji pomoc nemocným, trpícím, smutným, starým lidem a i těm, kteří o ně pečují.
- Přímlyvujeme se za celou církev, za bohoslovce, za kazatele, za naši sestru farářku, za sborovou sestru a za ostatní bratry a sestry, kteří věnují mnoho času a práce pro náš sbor.
- Ve víře v Tebe, prosíme o Tvoji pomoc pro spravedlnost, snášenlivost, vzájemnou důvěru a úctu mezi lidmi v naší zemi.

Amen

Mekane Yesus

Rozhovor s Pavlínou Buzkovou

V postním období vyhlásilo staršovstvo na doporučení synodní rady a Střediska humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE archovou sbírku pro siorotky v Etiopii. Protože v této zemi nyní

pobývá naše milá sestra Pavlína, kterou jinak často vídáme v našem kostele, využili jsme této příležitosti, abychom se dozvěděli více než z oficiálních letáků.

Kde se v současné době nacházíš, jaká organizace tě vyslala a kdo ti všechno financuje?

Na začátku ledna jsem odletěla do Etiopie. Po několika dnech strávených v Addis Abebě jsem se přesunula do města Bahir Dar, které leží na jezeře Tana, asi 560km severně od Addis Abeby. Zde bych měla působit šest měsíců, tzn. do začátku července – pokud se nám podaří prodloužit pracovní vízum.

Projekt připravilo Středisko humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE ve spolupráci s holandskou organizací ICCO a finskou organizací Finn Church Aid. Společně vyslali celkem 15 dobrovolníků. Naším úkolem je zvyšovat kapacity zaměstnanců místních neziskových organizací a pomoci připravit místní společenství na přírodní katastrofy. Projekt je financován Evropskou komisí, konkrétně European Community Humanitarian Office (ECHO).

Jak tě napadlo vypravit se do Afriky?

Vlastně jsem to měla v úmyslu už dlouho – nemyslím odjezd do Afriky, ale

dostat se do zahraničí na stáž v neziskové nebo mezinárodní organizaci, která mě nějak profesně posune. Poté co jsem v roce 2011 dokončila studium mezinárodních vztahů, začala jsem pracovat v kanceláři ropné společnosti. Až se vrátím, ráda bych dělala něco zajímavějšího a snad i společensky přínosnějšího.

Tvoji cestu iniciovalo Středisko humanitární a rozvojové pomoci Diakonie ČCE. Bylo o tuto cestu více zájemců a jak probíhalo výběrové řízení?

Nabídka se objevila na internetu koncem léta. V prvním kole bylo potřeba zaslat životopis a vyplnit formulář, jehož součástí bylo několik otázek, na které se odpovídalo formou eseje. Prý se přihlásilo 54 zájemců. Několik z nich bylo pozváno do druhého kola, což byl pohovor. Kromě dvou českých pracovníků Střediska byl přítomen i jeden německý farář, který žil dlouhou dobu v Etiopii a dobře zná místní církve.

V čem přesně spočívá tvoje práce tam? Spolupracuješ také s místními organizacemi a s církvemi?

Spolupracuji s organizací DASSC, což je taková místní Diakonie napojená na církve Mekane Yesus. „Mekane“ znamená „místo“, název církve by se dal tudíž přeložit jako „místo, kde přebývá Ježíš“. Tato církev si už v 70. letech uvědomila, že je potřeba pečovat o celého člověka, tedy nejen o jeho duchovní potřeby, ale také o potřeby fyzické. Věnuje se proto celé škále sociálních aktivit, které pomáhají lidem bez rozdílu etnické nebo náboženské příslušnosti.

Etiopie patří mezi africké země, kde je poměrně dost křesťanů,

meno, třeba otep dřeva nebo těžký pytel, uvidí svět očima úplně nejmenších dětí a dozví se tam spoustu zajímavých informací o dětech za vlády Františka Josefa, i když některé z těch informací jsou poněkud znepokojivé. Např. to, jak často děti v 19. století umíraly a byly nemocné. Ale najde se tam i spousta věcí, které vás potěší a rozesmějí, třeba plyšový králík, který připomíná spíš opici s tělem psa. Pokud budete mít někdy čas, stojí za to si tuto výstavu pořádně prohlédnout. Děti a dospělí sice pravděpodobně nenajdou stejné tempo a způsob, kterým si výstavu prohlédnou, ale obě generace si výstavu dozajista užijí. Obsahuje i doprovodnou výstavu Fotografie v 19. století, kde si můžete prohlédnout různé vtipné černobílé fotografie.

Důležité informace:

Kde: Nová budova Národního muzea, Vinohradská 1, Praha 1

Do kdy: Do 9. června.2013

Kouzelné hrací strojky (aneb Co si císař pán broukal pod vousy)

Zajímá vás, jak hrály hrací strojky za císaře pána? Tak to je výstava právě pro vás! Najdete tu spoustu zdobných hracích strojků i dvě pianoly a dva orchestriony. Můžete si poslechnout libozvučné melodie od slavných skladatelů a shlédnout krátký film, kde hrají skvostně oblečené opice na různé hudební nástroje. Na pianolu si můžete i sami „zahrát“ anebo si zkusit namíxovat hudbu na moderních přístrojích. Malé děti by z výstavy asi mnoho neměly, ale větší děti a dospělí budou určitě nadšeni.

Důležité informace:

Kde: České muzeum hudby, Karmelitská

2/4, Praha 1

Do kdy: Do 11. března.2013

Krmě – jídlo – žrádlo

Tato výstava, další z cyklu Monarchie, představí gastronomii 19. století. Najdete informace o jídle, pití, stolování i vaření v různých společenských vrstvách od dělníků přes měšťany až po šlechtice. Uvidíte vystavené staré recepty i nádoby a dozvíte se o různých zvyklostech a rituálech týkajících se pokrmů 19. století. I zde najdete interaktivní exponáty a užijete si zábavu ve stylu monarchie.

Důležité informace:

Kde: Národopisné muzeum–Musaion, Letohrádek Kinských, Kinského zahrada 98, Praha 5

Do kdy: Do 28. července. 2013

Sportsmeni v českých zemích aneb Jak se sportovalo za císaře pána

Na této výstavě se dozvíte o tom, jak sportovali lidé v 19. století, i o šampionech v různých sportech. I tato výstava je velmi interaktivní, Můžete si obléknout třeba repliky různých zajímavých obleků, ve kterých se dříve sportovalo, ačkoliv lidé dnes by do nich pravděpodobně nevezli ani na karneval:) Dále si můžete stoupnout na stupeň vítězů a užít si aplaus, určený jen a jen vám, a prohlédnout si všemožné exponáty týkající se sportů 19. století. Tato výstava je vhodná hlavně pro děti, ale i pro dospělé.

Důležité informace:

Kde: Památník na Vítkově

Do kdy: Do 31. března. 2013

Přejeme spoustu zábavy s monarchií!

Napsala *Adelaida Wernischová* s pomocí *Jakuba Raise*

poprvé přistupovali. Při této příležitosti jsme sami zpívali píseň č. 391 „Skálo klaná pro můj hřích“, první až třetí verš, ze zpěvníku ČCE vydaného roku 1946 (v nynějším zpěvníku má píseň číslo 505). Z dívek jsme byly čtyři z Vršovic. Celé konfirmaci byl přítomen pan učitel Jaroslav Pšenička (otec sestry Jasný Kru-

pičkové a děd Filipa), který nás učil na Měšťanské škole ve Vršovicích dějepis. Ke každému z nás promluvil pan farář Jerie veršikem z Bible a podaroval nás knihou s náboženskou tematikou, věnovanou ke dni konfirmace staršovstvem a podepsanou bratrem farářem.

(ze vzpomínek sestry M. Vedralové)

Jeden Pán, jedna víra, jeden křest

Poslední lednový víkend jsem se shodou několika okolností dostala na ekumenické setkání v rámci modlitebního týdne, které pořádaly tři církve v Horažďovicích. Ve městě s necelými šesti tisíci obyvateli je existence tří církví docela luxusem, a člověk si tak ještě více uvědomí, jak paradoxní tato nejednotnost křesťanů vlastně je, zvláště očima „necírkevníků“.

Setkání to bylo ovšem vpravdě historické – věřící Římskokatolické církve, Československé církve husitské a Křesťanského společenství se takto sešli úplně poprvé. Účastníků se shromáždilo kolem třiceti a na židle v sále Křesťanského společenství vedle sebe zasedli nadšení charizmatici, řádové sestry i solidně působící

husitská sestra farářka. Vzhledem k odlišnostem ve zbožnosti jednotlivých církví nebylo divu, že v atmosféře bylo cítit opatrné našlapování. To, co se během večera dělo, asi přítomní vnímali různě a na organizaci se daly najít leccjaké chyby – nicméně ochota setkat se, pokusit se místo zdůrazňování rozdílů najít to, co spojuje, a společně se modlit byla oslovující. Tím více, že pro křesťany v malém městě asi není takové setkání něco formálního a zbytečného, jak to občas máme tendenci vnímat v sytosti velkoměstských poměrů. I pro nás ale platí slovo o nepohrdání dnem malých začátků (Zacharjáš 4,10).

Jana Šarounová

Výstava Monarchie v Národním muzeu

V prosinci jsme se (Wernischovi s Jakubem Raisem) vypravili na výstavu Monarchie v Národním muzeu. Moc se nám líbila a proto jí chceme doporučit i vám, ostatním členům sboru. Výstava něčím zaujme jak dospělě tak děti. Je docela interaktivní, např. je v ní model potrubní pošty, který děti neustále „okupují“. Na

výstavě si přijdou na své i milovníci kuriózit. Najdete tam třeba zarámovaný kapesník s krví Ferdinanda D'Este. V nové budově Národního muzea se nalézají hlavní část výstavy a doprovodnou výstavu Dětský svět za císaře pána. Obzvlášť tato část jistě zaujme děti všech věkových kategorií. Mohou si tam vyzkoušet nést bře-

ovšem vedle velké židovské komunity a také muslimů. Jaké křesťanské církve vlastně v Etiopii působí a jak se spolu žijí křesťané s věřícími jiných náboženství?

O početnosti židovské komunity se už dnes nedá hovořit, většina etiopských židů se během 80. let přesunula do Izraele. Někteří Etiopané na to pohlížejí s jistou hořkostí, mají pocit, že Izrael etiopské židy „ukradl“. Zatím jsem zde ale nezaznamenala žádné velké rozpory mezi vyznavači různých náboženství. Počet muslimů narůstá a vláda se tomu přizpůsobuje. Nedávno např. uzákonila, že státní úřady budou v pátek odpoledne zavřené, aby muslimové mohli do mešity.

Navštívila jsi nějaké bohoslužby? Jak probíhají?

Zažila jsem tu už asi patery bohoslužby. Poprvé to bylo v centru Addis Abeby ve sboru Mekane Yesus. Bohoslužby sice byly v amhářštině, ale i tak bylo jasné, že styl kázání je konzervativní, kazatel měl kázání dobře připravené a strukturované. Co mě nejvíce nadchlo, bylo množství lidí, kteří nás po bohoslužbách oslovili – byli to především staří lidé, ale jejich angličtina byla lepší, než s jakou jsme se setkali u většiny taxikářů nebo servírek ve městě. Bylo jasné, že místní evangelíci jsou vzdělaní lidé, tak mě napadlo, že je to trochu jako vinnohradský sbor v Etiopii. Další bohoslužby jsem zažila už v Bahir Daru. První, na které jsem se dostala, byly ekumenické, takže se jich účastnili všichni protestanti z města. Kazatel byl Etiopan, který přijel na jakési „turné“ z Londýna. Při kázání se strašně rozhorlil, křičel, navíc bohoslužby trvaly asi tři hodiny. Bylo to tak trochu utrpení. Pak jsem ještě zažila moc

hezkou katolickou mši v Addis Abebě, na kterou jsem se dostala spolu s františkánskými sestrami, u kterých jsem byla ubytovaná. Moc mě potěšilo, že mají zcela kladný vztah k protestantům – možná zde hraje roli to, že katolíci jsou zde v menšině stejně jako protestanti.

Jak tě místní lidé přijímají? Učíš se i jejich jazyk, nebo se domluvíš všude anglicky?

Je to různé. S vyloženě nepřátelskými reakcemi jsem se nesetkala, ale můj český kolega ano. Když se tu běloch prochází po ulici, velmi často uslyší kromě obvyklého „welcome“ nebo „how are you“ také třeba jen „you, you!“ nebo „ferendž“, což je místní označení pro cizince. Občas na mě také děti pokřikují „China, China!“ – myslí si totiž, že všichni cizinci pocházejí z Číny. Domluvit se anglicky je často velký problém. Myslím, že má cenu učit se amhářsky, protože se tak mluví v regionu, kde žiju, a zároveň to je úřední jazyk celé země. Amhářštinu jsem se proto začala učit ještě před odjezdem, moc se mi líbilo amhářské písmo, kde každé písmeno vyjadřuje celou slabiku. Dohromady to je přes 250 znaků, i když některé jsou méně používané. Amhářština je semitský jazyk, to znamená, že je příbuzná hebrejštině, ale podobných slov je málo.

Připravuje se postní sbírka pro ženy a sirotky v Etiopii. Afrika je daleko a její problémy nejsou pro Středoevropana snadno uchopitelné, navíc lidé často nemají důvěru, že se peníze dostanou opravdu tam, kam mají, a že pomohou efektivně. Proč právě ženy a k čemu peníze mají sloužit?

Peníze slouží k tomu, aby si místní žena mohla založit malou živnost a tak

uživit sebe a své děti. V minulosti se už stalo, že žena použila peníze k nějakému jinému účelu – např. si opravila dům místo toho, aby začala podnikat. Pak měla sice hezký dům, ale neměla peníze na živobytí. Stává se to ale velmi výjimečně. Ženy nad sebou mají dohled

sociálních pracovníků, navíc je naprostá většina z nich motivovaná pracovat a zajistit tak svým dětem lepší budoucnost.

Moje další zážitky z Etiopie si můžete přečíst na <http://buzkova.blog.respekt.ihned.cz>
Ptala se Jana Šarounová

Co mě zaujalo

Ve výkladu knihy Soudců od Jiřího Beneše (V moci Slova) jsem narazila na tento verš (3,31): *Po něm byl Šamgar, syn Anatův. Pobil Pelištejce, šest set mužů, bodcem na pohánění dobytka. Tak i on vysvobodil Izraele.*

Soudcové nebyli válečníci, vysvobozovali Boží lid zvláštními metodami a prostředky naprosto nevhodnými k vedení boje (Samson pobíjel Pelištejce oslí čelistí, Gedeon rozprášil Midjánce díky zmatku způsobenému troubením a rozbitím džbánů se skrytými pochodněmi). Však také v těch dobách nešlo o obyčejnou válku, ale o Hospodinův náboženský zápas, ve kterém bylo o výsledku dopředu

rozhodnuto. Zvolené zbraně nebo způsob boje pak jen demonstrovaly zesměšnění protivníka, pohrdání jím tak, aby se ho už nikdo nebál.

S Pelištejci se zachází jako s dobytkem – to je zvěst této kratičké zprávy o Šamgarovi. Nejsou pro Boží lid rovnocennými partnery, ani bojovými partnery. Je možné je vyštouchat tak, jak bývá štouchán dobytek. Pro Hospodinovo jednání není zapotřebí naše síla. Jak tedy dochází k záchraně? Dá se říci, že my působíme jen jako zjevovatelé toho, co už Hospodin udělal. A netýká se to určitě jen starozákonných svědků.

Ester Čašková

Výstava o Přemyslu Pitterovi u Martina

Několik z nás využilo v neděli 13.1. laskavou nabídku Mikuláše Vymětala a v poledne jsme se společně vypravili do kostela U Martina ve zdi, abychom si prohlédli výstavu o Přemyslu Pitterovi. Mikuláš navíc zapůjčil zajímavý dokumentární film o Pitterově životě, a tak jsme mohli shlédnout jeho zkrácenou verzi. (Díky aktivitě dejvického sboru bude možnost zakoupit dokument na DVD

v původní nezkrácené podobě). Nakonec jsme ještě chvíli poseděli v martinském podzemí u malého občerstvení a hovoru o duchovním zaměření Přemysla Pittera. Tam jsme se znovu setkali také s bratrem Tomášem Růžičkou, který na toto téma velice zasvěceně a zajímavě pohovořil v našem sboru v minulém roce na setkání střední generace.

(bu, jaš)

Pokud jste zmeškali výstavu o Přemyslu Pitterovi u Martina ve zdi, doporučuji vaši pozornost sborovou knihovnu, kde si můžete půjčit knihu Pavla Kosatíka „Sám proti zlu“, což je monografie věnovaná životu a dílu humanisty, pedagoga a protestantského myslitele Přemysla Pittera. Vyšla v roce 2009 v nakla-

datelství Paseka. Kniha zachycuje v neobvyklé šíři všechny etapy života této vzácné a neobyčejné osobnosti a snaží se popsat i Pitterovu duchovní cestu i její specifické aspekty. Vřele doporučuji tuto obsáhlou monografii vaší pozornosti.

Bára Uličná

Konfirmace II.

16. června 1946

pan farář Bedřich Jerie
pan vikář Zdeněk Jokl

Konfirmováno nás bylo celkem 38 konfirmandů – 22 dívek a 16 chlapců. Konfirmační cvičení začalo v září a trvalo do června, podle příručky p. faráře

Jerieho „Z pramenů života“. Z této příručky jsme byli během konfirmace zkoušeni před celým sborem. Součástí konfirmace byla Večeře Páně, k níž jsme